

**UCHWAŁA NR LXV/641/23
RADY MIEJSKIEJ W MIĘDZYRZECZU**

z dnia 28 marca 2023 r.

**w sprawie rozpatrzenia skargi na Burmistrza Międzyrzecza i Kierownika Zakładu Gospodarki
Lokalowej w Międzyrzeczu**

Na podstawie art. 223 § 1 i art. 229 pkt 3 w związku z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 ze zm.¹⁾)

uchwała się, co następuje:

§ 1. Rada Miejska w Międzyrzeczu po analizie skargi Pani *[wykreślenie: imienia i nazwiska w związku z ustawą o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1781)]* z dnia 22.02.2023 r. na Burmistrza Międzyrzecza i Kierownika Zakładu Gospodarki Lokalowej w Międzyrzeczu w związku z naruszeniem praworządności, interesów skarżącej i nienależyte wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim uznaje ją za niezasadną. Skargę w imieniu Rady badała Komisja Skarg, Wniosków i Petycji i jej ustalenia Rada przyjmuje za własne.

Rada Miejska stwierdza, co następuje:

Jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych jest rada gminy (art. 229 pkt 3 k.p.a).

W świetle art. 227 k.p.a przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw, co stało się przedmiotem badania w przedmiotowej skardze.

Skarżąca *[wykreślenie: imienia i nazwiska w związku z ustawą o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1781)]* działając przez pełnomocnika *[wykreślenie: imienia i nazwiska w związku z ustawą o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1781)]* wniosła skargę na Burmistrza Międzyrzecza i Kierownika Zakładu Gospodarki Lokalowej w Międzyrzeczu w związku z naruszeniem praworządności interesów skarżącej i nienależyte wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 października 2022 r., sygn. akt. V Ca 406/22, co stanowi według skarżącej naruszenie zasad prawa określonych w art. 5 Kodeksu cywilnego.

Po zapoznaniu się z obszernym i wielowątkowym uzasadnieniem skargi Przewodnicząca Rady Miejskiej w Międzyrzeczu zwróciła się do Burmistrza Międzyrzecza o przekazanie pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień w sprawie. Po ich otrzymaniu dokonano analizy zasadności zarzutów skargi ustalając co następuje:

1. Wiodącym zarzutem skargi jest zarzut nienależytego wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 października 2022 r. polegające na nieuprawnionym i przedwczesnym skierowaniem wyżej wymienionego wyroku do egzekucji komorniczej, co uniemożliwiło skarżącej złożenie wniosku o umorzenie tej należności. Działanie takie, zdaniem skarżącej stanowi naruszenie treści i zasady prawnej określonej w art. 5 Kodeksu cywilnego i zasad współżycia społecznego i etyki zawodowej.

Na poparcie tego zarzutu skarżąca dołączyła kserokopię jednej strony pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu z dnia 6 października 2022 r., w którym Sąd ten wskazywał na treść art. 5 Kodeksu cywilnego.

Zapoznano się z pełną treścią tego uzasadnienia (26 stron) stwierdzić należy, że Sąd ten zastosował art. 5 Kodeksu cywilnego uzasadniając jego brzmieniem swoją decyzję o zmianie zaskarżonego wyroku Sądu

¹⁾ Zmiany niniejszej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1855 i poz. 2185.

Rejonowego w Międzyzrzeczu i obniżając należną powodowi kwotę z 11.153,00 zł do kwoty 10.694,43 zł oraz zwalniając pozwaną z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd w tym wyroku potwierdził natomiast zasadność roszczenia powoda do wysokości 10.694,43 zł zobowiązując pozwaną do jej zapłaty. Wskazać należy, że wyrok ten był prawomocny z chwilą wydania i pozwana powinna niezwłocznie wykonać zasądzony obowiązek zapłaty tej kwoty. Złożenie wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku nie ma wpływu na realizację obowiązku i nie wstrzymuje jego wykonania.

Wyrok ten nosi datę 6 października 2022 r., natomiast wniosek egzekucyjny w sprawie został złożony 24 października 2022 r., a więc po ponad dwóch tygodniach braku reakcji skarżącej na zasądzony obowiązek.

Wobec powyższego działania Zakładu Gospodarki Lokalowej i jego pełnomocnika należy uznać za zgodną z przepisami prawa jak i obowiązkiem dochodzenia i egzekwowania należności cywilnoprawnych. Nie doszło tu więc do naruszenia zasad określonych w art. 5 Kodeksu cywilnego.

Wskazać należy również, że skarżąca złożyła wniosek o zawieszenie egzekucji komorniczej dopiero 6 grudnia 2022 r., na co w tym samym dniu wystosowano do niej odpowiedź, w której uwarunkowano ewentualną zgodę wraz z rozłożeniem należności na raty od jednorazowej wpłaty kwoty 2.000,00 zł i realizację miesięcznej spłaty raty w kwocie minimum 500,00 zł.

Na warunki te skarżąca nie zgodziła się, twierdząc (pismo z dn. 21.12.2022 r.), że Zakład Gospodarki Lokalowej i Gmina zobowiązane są czekać na te pieniądze, co zdaniem skarżącej wynika z wyroku Sądu.

Po zapoznaniu się z treścią wyroku i uzasadnienia stwierdzono, że Sąd takiego obowiązku nie sformułował i nie nałożył.

Skarżąca złożyła kolejny wniosek (otrzymany w dniu 24.01.2023 r.) o zawarcie ugody na spłatę zobowiązania wraz z wnioskiem o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Wniosek ten, jak ustalono jest procedowany, jednakże decyzja w sprawie jest wstrzymana do czasu wywiązania się skarżącej z obowiązków określonych w piśmie do skarżącej z dnia 13.02.2023 r. Zapoznano się również z wcześniejszą korespondencją w sprawie (pisma z dnia 11.01.2019 r., 09.10.2019 r., 08.04.2022 r., 20.04.2022 r., 31.01.2023 r.), z której wynika brak woli współpracy w zakresie realizacji potrzeb i zadań związanych z należywym funkcjonowaniem i utrzymaniem lokalu zajmowanego przez skarżącą.

W świetle powyższych ustaleń również w tym zakresie działania jednostek i organów gminy należy uznać za zasadne i prawidłowe.

2. Obszerne uzasadnienie skargi zawiera również szereg twierdzeń świadczących zdaniem skarżącej o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu gminy takich jak:

- powierzanie funkcji kierowniczej w jednostce organizacyjnej gminy (ZGL) i w spółce gminnej (MTBS) osobom niekompetentnym i nie posiadającym adekwatnej do stanowiska wiedzy i wykształcenia.

Sprawdzając zasadność tego zarzutu stwierdzono, że stosunek pracy z Panią Dorotą Żeborską został nawiązany po zastosowaniu obowiązujących procedur określonych w ustawie o pracownikach samorządowych i po stwierdzeniu spełnienia wymogów określonych w tych przepisach.

Powołanie zarządów spółek prawa handlowego, w tym spółek z udziałem Gminy (w tym MTBS), zgodnie z ustawą Kodeks spółek handlowych i ustawą o gospodarce komunalnej należy do kompetencji rad nadzorczych tych spółek i powołanie Zarządu MTBS nastąpiło w tym trybie.

- zarzut zatrudniania pracowników spoza Międzyzrzecza mających, zdaniem skarżącej powiązania i znajomości w sądach.

Odnosząc się do tego zarzutu w zakresie zatrudniania "dodatkowych" pracowników przez jednostki organizacyjne gminy stwierdzić należy, że do wyłącznej kompetencji Burmistrza, wynikającej z treści art. 33 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym należy określenie potrzeb personalnych i funkcjonalnych urzędu i jednostek organizacyjnych w odniesieniu do zakresu i ilości zadań realizowanych przez urząd i jego jednostki

organizacyjne.

Co do twierdzeń o zarzucanych powiązaniach zatrudnionych pracowników z sądami Rada nie jest uprawniona do badania zasadności tych twierdzeń.

W tym zakresie skarżąca powinna dokonać zgłoszenia i uzasadnienia faktu istnienia takich powiązań organom uprawnionym takich jak prokuratura, prezes sądu, okręgowa izba radców prawnych lub adwokatów.

- zbadano również zarzut powiązania radnych z jednostkami organizacyjnymi gminy.

W stosunku do radnego Krzysztofa Kochana ustalono, że jest on pracownikiem MTBS Sp. z o.o. co nie stanowi kolizji z obowiązkami radnego.

Również fakt byłej pracy radnego Marka Cielocha i Pani Doroty Żeberskiej w jednym lub zbliżonym miejscu pracy nie stanowi żadnej podstawy do twierdzeń o rzekomych powiązaniach i zależnościach.

3. W skardze sformułowano również żądanie, aby Burmistrz wyegzekwował od MTBS Sp. z o.o. kwoty wpłacone przez skarżącą. Również to żądanie należy uznać za nieskuteczne, gdyż MTBS jest spółką prawa handlowego posiadającą swoje organy i Burmistrz nie pełni w stosunku do spółki funkcji kierowniczej. Sąd w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 października 2022 r. wyraźnie wskazał, że cyt. "Jeżeli pozwana uważa, że MTBS Sp. z o.o. nieprawidłowo pozaliczała jej wpłaty na zadłużenie, którego jak twierdzi pozwana nie było, to pozwana powinna domagać się zwrotu tych pieniędzy w innym postępowaniu i wykazać tam brak zadłużenia."

Wobec powyższych ustaleń uznano skargę za niezasadną w pełnym zakresie.

§ 2. Powiadomienie skarżącego o sposobie załatwienia skargi powierza się Przewodniczącej Rady Miejskiej w Międzyrzeczu.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej w Międzyrzeczu

Katarzyna Budych